

Απόστολος Λ. Πιερρής

Τριμερές και επετειακό το μανιφέστο σήμερα.

Εξάγγελμα περί Ελληνικής παλιγγενεσίας. Διακωμώδισι των Καθεστωτικών. Και αναλυτική του Εθνικού Νομίματος.

I

«Γνώθι σαυτόν»

Το Νόημα της Επανάστασης: Τι Εορτάζουμε Σήμερα;

Το Διάγγελμα του Ελληνισμού για την 25η Μαρτίου είναι διάγγελμα Ελληνικής αισιοδοξίας.

Η Ελληνική αισιοδοξία δεν είναι ομιχλώδης ελπίδα – καταφύγιο της αδυναμίας. Είναι οντολογική βεβαιότητα για την υπαρξιακή ισχύ του Κάλλους, για την πραγματικότητα της αριστείας, για τη δυναμική υπόσταση της Ιδέας.

Ο Χρόνος είναι η φανέρωση της Αιωνιότητας. Στο πάθος της ύπαρξης διαλάμπει το κάλλος του όντος. Ο Άναξ Απόλλων βασιλεύει στον Χρόνο: η τελειότητά του είναι η άλλη όψη του ες αεί διαμελιζόμενου και ανανεούμενου Διονύσου. Ο Προαιώνιος Λόγος είναι ο Πάσχων Υιός του Ανθρώπου.

Όποιος έχει «δει» τα γλυπτά του Ναού του Διός στην Ολυμπία, τα έχει δει όλα. Όποιος έχει δει το Δυτικό Αέτωμα έχει καταλάβει το νόημα της ύπαρξης. Ο Απόλλων εκεί είναι η θεία αποκάλυψη του Ελληνισμού: «Για όποιον τον έχει δει, για αυτόν δεν υπάρχει πισωγύρισμα». Ο μακάριος και όλβιος μύστης του φανερού κυριαρχεί πια στον χρόνο εξ αιωνιότητος. Η γαλήνη του φωτός που κατακλύζει την ταραχή του κόσμου είναι δική του. Η ησυχία των τριαδικών αστραπών τον μεταμορφώνει εις θείο άγαλμα. **Η ηρεμία του αιώνιου παιχνιδιού στο Πάθος της Ύπαρξης τον πλημμυρίζει μετατρέποντάς τον σε Απολλώνειο Δοχέα.**

Και για τον ευλογημένο αυτό Τόπο και τον περιούσιο Λαό που εξακολουθεί να είναι σήμερα αυθεντικά σαν την Ομηρική προτύπωση και εικόνα του;

Πριν το ξημέρωμα η σκοτεινιά της Νύχτας είναι πηχτότερη. Κόβεις εκείνη την ώρα το σκοτάδι με το μαχαίρι. Η Νύχτα γίνεται πυκνή και βαριά σαν τη Γη. Το Εκκρεμές των πραγμάτων έφτασε στην άλλη αρχή του: κι επειδή οι δυο αρχές είναι οι δυο όψεις του ίδιου πράγματος του κόσμου, από την καθαρή δεύτερη, το παχύ Σκότος, αναπηδά η πρώτη, το ανάλαφρο Φως.

τὰντία δ' ἐκρίναντο δέμας καὶ σήματ' ἔθεντο

χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων, τῇ μὲν φλογὸς αἰθέριον πῦρ,

ἡπιόφρον, μέγ' ἀραιὸν [ἐλαφρόν], ἐωυτῷ πάντοτε τωυτόν,

τῷ δ' ἑτέρῳ μὴ τωυτόν· ἀτὰρ κάκεινο κατ' αὐτό

τὰντία νύκτ' ἄδαῃ, πυκινὸν δέμας ἐμβριθές τε.

(Παρμενίδης)

Κι έτσι ξέρεις ότι η Αυγή της Ημέρας είναι κοντά στο βαθύ Σκότος της ύστατης Νύχτας.

Εκεί βρίσκεται ο ΝεοΕλληνισμός. Η Άβυσσος του Κατεστημένου Καθεστώτος βαριά απλώνεται πάνω στη Χώρα και Λαό. **Περισσότερο από τότε, τώρα όλα τα σκιάζει η φοβέρα και τα πλακώνει η σκλαβιά. Και η Ελευθερία έχει γυρίσει ντροπιασμένη στα κόκαλα των Ελλήνων τα ιερά, στην ψυχή του Λαού. Τώρα ταιριάζουν περισσότερο από τότε οι παιάνες του μεγάλου Ποιητή:**

*Σε γνωρίζω από την κόψη
του σπαθιού την τρομερή,
σε γνωρίζω από την όψη
που με βία μετράει τη γη.*

*Απ' τα κόκαλα βγαλμένη
των Ελλήνων τα ιερά,
και σαν πρώτα ανδρειωμένη,
χαίρε, ω χαίρε, Ελευθεριά!*

*Εκεί μέσα εκατοικούσες
πικραμένη, εντροπαλή,
κι ένα στόμα ακαρτερούσες
Έλα πάλι, να σου πει.*

*Άργειε να 'λθει εκείνη η μέρα,
κι ήταν όλα σιωπηλά,
γιατί τα 'σκιαζε η φοβέρα
και τα πλάκωνε η σκλαβιά.*

Έλα πάλι Ελευθεριά!

Το βαρύτερο άχθος του ΝεοΕλληνικού σκοταδισμού δεν είναι τα οικονομικά χρέη και το κακοσύστημα που στήθηκε στη χώρα εις πιθηκισμό αλλότριων πραγμάτων. Το επονείδιστο άγος είναι η πολιτισμική αλλοτρίωση του Κατεστημένου, ο ανυπόφορος και προστυχής πιθηκισμός του. Ο Ευρωπαϊσμός του Καθεστώτος και των ηγετικών elites μας κατέστρεψε. Είναι το πηχτότερο σκοτάδι μας.

Σωστά είχε διαγνώσει ο Κυβερνήτης κατά τον Δ. Βερναρδάκη (Καποδιστριάς και Όθων, σελ. 132-133):

«Τὸ βαθὺ καὶ διορατικὸν τοῦ Καποδιστρίου βλέμμα ἀνεκάλυψεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ βαθὺ χάσμα, ὅπερ διεχώρισε πρὸ αἰώνων ἤδη τὴν Δύσιν ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς, τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, ἐνόησε τὴν οὐσιώδη καὶ προαιώνιον διαφορὰν, ἣτις διακρίνει τὰ εὐρωπαϊκὰ ἔθνη ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀνατολῆς, ἐστάθμισε τὰς ἱστορικὰς συνεπείας τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου γεγονότος, συνεδύασεν αὐτὰς πρὸς τὰς ἐνδεχομένας ἐν τῷ μέλλοντι ἐκ τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης συμπληρώσεως τοῦ χάσματος τούτου, καὶ ἐξήγαγε τὸ ὀρθὸν συμπέρασμα, ὅτι, ἐὰν ἐπαπειλοῦσι κίνδυνοι τὸ νέον κράτος ἐξ ἀνατολῶν ἅμα καὶ δυσμῶν, ἐπιφοβώτεροι ἦσαν οἱ ἐκ τῆς Δύσεως ἠθικοὶ παρὰ τοὺς ἐκ τῆς Ἀνατολῆς ὑλικωτέρους».

Με το πνεύμα του αιώνιου διατρέχουμε τον χρόνο στιγμιαία.

Και πάμε πρώτα 200 περίπου χρόνια πίσω.

Το Ελληνικό στοιχείο άκμαζε μέσα στην Οθωμανική Αυτοκρατορία. Η αρχή της τοπικότητας έκανε θαύματα. Και το αυτεξούσιο του Ελληνικού χαρακτήρα. Και στα δυο παρείχε ευρύτατο πεδίο λειτουργίας η

Οθωμανική Διοίκηση. Έτσι εξηγείται η πολυσχιδής πρωτοπορία και ανάπτυξη καλλιεργητών στη Λέσβο, τεχνιτών σε Δημητσάνα, Στεμνίτσα, Ιωάννινα, κτιστών από τα Λαγκάδια, συνεταιριστών στα Αμπελάκια, ναυτικών και ναυτιλίας σε Γαλαξείδι, Ύδρα, Σπέτσες, γεωκτημονικών περιουσιών σε Αχαΐα και Θεσσαλία, ανώτερων και ανώτατων στελεχών της Διοίκησης στην Πόλη. **Αλλά ο Ελληνισμός χρειαζόταν κάτι περισσότερο: την ελευθερία του αυτοπροσδιορισμού του σε όλες τις εκφάνσεις του εθνικού και κοινωνικού βίου.**

Αυτή είναι η ιδεολογία και βαθύτερη αιτία της Επανάστασης: η ολοτελής αυτοπραγμάτωση του Ελληνισμού.

Οι μηχανισμοί διεκπεραίωσης της ιστορικής αιτιότητας (τα «συναίτια» του Πλάτωνα, τα διάφορα ενεργά συμφέροντα, συγκυρίες και χαρακτήρες προσώπων) ποικίλουν, ξεστρατίζουν, συγκρούονται, συνεργούν άλλοτε άλλως, και τελικά συνυφαίνουν τον πέπλο των φαινομένων στον χρόνο. Η ιστορία της Επανάστασης είναι η ίδια καλό παράδειγμα του τι εννοώ: η διάσταση και ανταγωνισμός των συμπαραγόντων έφθασε μέχρι φοβερών εμφυλίων αλληλοσπαραγμών. Ο καιρός του εγχειρήματος δεν ήταν επίσης ο πρέπων. Και συναφώς, οι επιρροές των συνωμοτικών εταιρειών εξ Εσπερίας δεν έδωσαν την σωστή εικόνα και διαδρομή του Μεγάλου Ξεσηκωμού. Αλλά αυτά είναι απλά συμβεβηκότα του χρόνου χωρίς ιδιαίτερη σημασία, αν και με πολύ ανθρώπινο πόνο.

Το νόημα της Επανάστασης ήταν η προσπάθεια του Ελληνισμού να αυτοπροσδιορισθεί σε όλο το φάσμα της ανθρώπινης ύπαρξης. Ει δ' άλλως πολύ καλά ήταν προστατευμένος στο θωρακισμένο πλαίσιο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας του οικείου γεωπολιτικού χώρου μας. Όπως η συνέχεια απέδειξε εξ αντιθέτου.

Η Επανάσταση έγινε όχι γιατί κακοπάθαινε το Ελληνικό στοιχείο στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, αλλά γιατί καλοπάθαινε.

Ήθελε το μείζον και μέγιστο. Ο δρόμος ωδηγούσε σε νέες δόξες, όπως τραγούδησαν Σολωμός και Κάλβος, οι εθνικοί ποιητές.

Η αποκοπή της χώρας από το σώμα της ολοκλήρωσης του γεωπολιτικού πεδίου μας στην Αυτοκρατορία έγινε. Αλλά η Ελευθερία δεν ήλθε. Ούτε ο καθολικός αυτοπροσδιορισμός του Ελληνισμού. Αντιθέτως, νέος χειρότερος ζυγός δουλείας μας εδέσμευσε: ο κατάρατος και επονείδιστος Ευρωπαϊσμός.

Δουλεία πολιτισμική: η μίμηση του Ευρωπαϊκού έγινε η μόδα των ηγετικών ομάδων που έγιναν ηγετικές, όχι από ικανότητα αλλά από απαξία, λόγω ακριβώς αυτής της μόδας. «Μόδα», γιατί ο πιθηκισμός του Ευρωπαϊκού δεν τις έκανε μετόχους του. Και ενώ η ουσιώδης μίμησης της Ελληνικής Αρχαιότητας απετέλεσε την αρχή μεγαλουργίας σε κάθε τομέα της Γερμανίας στην Ευρώπη για το τέταρτο της χιλιετίας από τον Winckelmann μέχρι σήμερα.

Δουλεία γεωπολιτική: η εξωτερική και αμυντική πολιτική της «ανεξάρτητης» και «κυρίαρχης» Ελλάδας συρρικνώθηκε στο Δόγμα της γενικής αδυναμίας και τον «Πατριωτισμό» της επαιτείας, στο Δόγμα της Προστασίας από Ευρωπαϊκές Δυνάμεις εναντίον της γεωπολιτικής λογικής του χώρου μας.

Δουλεία συστημική και διαρθρωτική: ο Λαός επιβαρύνθηκε και δεσμεύθηκε με πέδες βαριών κανονιστικών πλαισίων Ευρωπαϊκής τεχνητότητας που εμπόδισαν την εκδήλωση της φυσικής του αυτοδημιουργικότητας.

Από την Ευρωπαϊκή δουλεία γεννήθηκε, εκτράφηκε, γιγαντώθηκε και παρασίτευσε το αισχρό, αποτρόπαιο Καθεστώς του ΝεοΕλληνικού Κράτους με το κατεστημένο του που τόσες φορές έχω ανατάμει.

Αυτοί είναι οι επαίσχυντοι προδότες του Ελληνισμού, της Χώρας και του Λαού.

Και τους βλέπεις όμοιους πάντοτε να είναι καρφωμένοι στην πασαρέλα της εγχώριας προπαγάνδας και σήμερα.

Σήμερα που η Ελλάδα χρειάζεται υπέρ πάντα την Επανάσταση κατά του Ευρωπαϊσμού.

Όπως έκανε η Γερμανία όταν απεφάσισε να στηθεί στα πόδια της: στράφηκε αποφασιστικά κατά της κυρίαρχης Ευρωπαϊκής κουλτούρας, της Γαλλικής, και οικειοποιήθηκε την κλασσική Ελληνική αρχαιότητα. Πολύ περισσότερο είναι μοναδική οδός σωτηρίας να επανοικειοποιηθούμε οι Έλληνες τον Ελληνισμό: είναι θέμα αυτογνωσίας και υπαρξιακής αυθεντικότητας, απαραίτητων προϋποθέσεων δύναμης (το Δελφικό «Γνώθι σαυτόν»).

Το πρόσταγμα τώρα για μας είναι μια Επανάσταση κατά του Ευρωπαϊσμού και μια επανίδρυση του ΝεοΕλληνισμού με βάση και αρχή την ταυτότητα του Ελληνισμού.

Και σε δεύτερη πτήση από του νυν δια της αιωνιότητας στο παρελθόν.

Πριν 600 χρόνια περίπου ο Ελληνισμός αντιμετώπισε στο ύψιστο επίπεδο ιστορικής σημασίας την διλημματική πρόκληση του Καποδίστρια.

Το άχρηστο καθεστώς τότε της Βυζαντινής πάλαι ποτέ Αυτοκρατορίας, ήταν υπεύθυνο για την παρακμή και πτώση της από το 1100 περίπου, όταν η Ρωμαϊκή Αρχή της Στρατιωτικής Αυτοκρατορίας αντικαταστάθηκε από την Ολιγαρχία της Μεγαλογεωκτημοσύνης.

Οι υπεύθυνοι της κατάπτωσης και τότε έκαναν όπως οι ελάχιστοι σημερινοί διάδοχοί τους στο τριπλό τέρας της ανικανότητας, της διαφθοράς και αποτυχίας: προσκολλήθηκαν σαν βδέλλες ονειρωπτόμενοι στην φαντασίωση της τότε Δύσης, του Ευρωπαϊκού Δυτικισμού και της Δυτικής Βοήθειας. Και τα έδωσαν όλα, και την πίστη τους ακόμη πέρα από πάντα τα προνόμια, για να

ταυτιστούν με τους «προστάτες» τους και να εξασφαλίσουν την αρωγή τους. Πραγματοποίησαν προς αιώνια καταισχύνη τους ως και Ενωτική-Ουνιτική λειτουργία στην Αγία Σοφία τις παραμονές της Πτώσης της Πόλης, η οποία πτώση έτσι κατέστη αμέσως αναπόφευκτος: **για δύο πράγματα ο Έλληνας κόπτεται, για το Κάλλος και για την τιμή του (τον αρχαίο «θυμό»), για το ενεργό Πνεύμα και για την αριστεία του. Ποιος θα στήριζε τους προδότες της πίστης, της πίστης που όλοι την έβλεπαν ως πύργωμα της ταυτότητάς τους;**

Τα έδωσαν όλα οι Καθεστωτικοί και πήραν για αντάλλαγμα αντί πάντων μερικούς σιδερόφρακτους ιππότες και ευάριθμα κάτεργα. Και επιπροσθέτως την οργή του Λαού και την περιφρόνηση των Σοφών. Γιατί τότε, σε κάθετη αντιδιαστολή προς το αηδιαστικό παρόν, ο πολιτισμικός Ελληνισμός ήκμαζε σε πνεύμα και τέχνες, δίπλα στην πολιτικοστρατιωτική αποτυχία της «Αυτοκρατορίας» της μιας Πόλης και του ενός Δεσποτάτου.

Το κατεστημένο καθεστώς τότε επέβαλλε την κατάπτυστη Ένωση και την Ευρωπαϊστική Δυτικοφρένεια. Ένας μόνον Μητροπολίτης δεν υπέγραψε στην Σύνοδο της Φλωρεντίας: ο Εφέσου Μάρκος Ευγενικός. Ο δυστυχής Πατριάρχης από στενοχώρια εξεμέτρησε τον βίο πριν την τελική ανάγκη. Οι άλλοι εξαναγκάσθηκαν να συμμετάσχουν στο όνειδος, όπως αντίστοιχα οι βουλευτικές και κομματικές αγέλες σήμερα. Παρ' όλα αυτά όταν ο Πάπας έμαθε την μέχρι τέλους αντίσταση του Μάρκου ανεφώνησε: *"nihil fecimus"* («τίποτα δεν κάναμε»).

Τρεις λόγιοι προσωποποιούν το δράμα του Ελληνισμού τότε. Ο **Βησσαρίων** αλλαξοπίστησε και, υπογράψας την Ένωση, ανταμείφθηκε με την πορφύρα του Καρδινάλιου. Ο **Γεώργιος Σχολάριος** ενέμεινε στο θεμέλιο της Ορθοδοξίας και προσκύνησε τον νέο Αυτοκράτορα του γεωπολιτικού χώρου μας, Μωάμεθ τον Πορθητή. Ο **Πλήθων** ανεζήτησε

στον κλασσικό Ελληνισμό, συμπεριλαμβανομένης της αρχαίας θρησκευτικότητας, την εγγύηση μιας νέας αρχής σωτηρίας. Και ιδού η κρίση του ευσεβούς και ταπεινού Παπαδιαμάντη («Η Γυφτοπούλα»), λατρευτή του Χριστιανισμού των ξωκκλησιών, για τον πρώτο και τον τρίτο:

«Ουδέν πλεονέκτημα δύναται να ισοφαρίση ποτέ το αίσχος του αυτομόλου και του δραπετού. Η φιλοπατρία του καρδινάλιου Βησσαρίωνος και οι συνεχείς αυτού και καρτερικοί αγώνες,..., η παιδεία και η πολυμάθεια αυτού, η εγκράτεια και σωφροσύνη του βίου, το μακρόν μαρτύριον όπερ υφίστατο έξωθεν μεν εκ της δυσπιστίας και ψυχρότητος των περί αυτόν, έσωθεν δε εκ των ελέγχων της ιδίας αυτού συνειδήσεως, ουδέν δύναται να εκπλύνη το άγος του εξωμότη. Το μόνον όπερ ηδύνατο εν μέρει ν' αναπαύη την κεκμηκυίαν ταύτην συνείδησιν ήτο η ενδόμυχος αυτού πεποίθις, ή μάλλον η ένδεια πάσης πεποιθήσεως χριστιανικής. Ο καρδινάλιος Βησσαρίων, ιεράρχης δύο χριστιανικών εκκλησιών εξ υπαμοιβής, ουδεμίαν είχεν εις τον χριστιανισμόν πίστιν....

Εν τούτοις ο Πλήθων τουλάχιστον καθ' εν τι αλλά σπουδαίον επλεονέκτει του Βησσαρίωνος. Δεν υπηρέτει την εκκλησίαν ην επολέμει, ουδέ μεθίστατο από εκκλησίας εις εκκλησίαν εις μηδετέραν τούτων ανήκων. Ήτο ελεύθερος, και ουδεμία υλική υποχρέωσις συνέδεεν αυτόν προς το πνευματικόν καθεστώς».

Η αιωνιότητα του Ελληνισμού αποκαλύπτεται τότε, μετά και τώρα. Και στις τρεις περιπτώσεις τερματικής κρίσης, ο Έλληνας προκρίνει απολύτως την πολιτισμική ταυτότητά του και τον γεωπολιτικό χώρο του. Γιατί ξέρει ότι υπό το πνεύμα του Ελληνισμού και δρώντας δημιουργικά στον τόπο του, ο Λαός επιβάλλει εν τέλει το σύστημα που του ταιριάζει.

Το Καθεστώς της χώρας και τα κυβερνητικά εκάστοτε ανδρείκελά του δεν μιλούν εκ μέρους του Έλληνα. Ας το ξέρουν αυτό οι παρακμιακοί Ευρωπαίοι που συναγελάζονται με δαύτους. Γιατί αλλιώς θα το μετανιώσουν.

II

Επαιτεία και Επωδές

Το Κουκλοθέατρο του Παλιάτσου έδωσε τη θέση του στο Δρώμενο του Δρόμου: η Ζητιανιά με μαγγανεία: να σου πω και τη μοίρα σου άρχοντα, ή μάλλον αρχόντισσα. Τον Παλιάτσο τον εγκαταλείπουν. Αυτή ήταν η μοίρα του – με ή χωρίς θεωρία παιγνίων. Το κόλπο της Σουπιάς δεν έπιασε, όπως ήταν φυσικό.

Τώρα η νέα Κυβέρνηση του Καθεστώτος κάνει όπως προανήγγειλα στο προηγούμενο Μανιφέστο. Ακρωτηριάζει τον Λαό σαν το μικρό γυφτάκι και τον βγάζει να ζητιανέψει για λογαριασμό της («ανθρωπιστική κρίση»), ενώ αυτή παίρνει πόζες και απειλεί με κατάρρες για το μέλλον της Ευρώπης σαν Μάγισσα. Αυτή είναι η ουσία της φάσης της ΚυβερνητικοΚαθεστωτικής σχετικής πολιτικής μετά την Πρωθυπουργική Επιστολή προς Γερμανία λόγω ισχύος, προς Γαλλία λόγω αδυναμίας και προς τον κομπάρσο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής λόγω

ιδεοληψίας. Προστίθεται και ο Draghi διότι το Καθεστώς χρειάζεται άμεση ρευστότητα.

Η τακτική της Επαιτείας έχει φθάσει κολοσσικές διαστάσεις εξευτελισμού. Τα δίνουν όλα και ζητούν μόνο να τους αφήνουν να παίζουν με τις λέξεις.

Είναι όντως απίστευτο – για πάντες πλην ημών.

Πρώτα ανάβουν τα αίματα με Ελληνικές απαιτήσεις για πολεμικές επανορθώσεις και το Γερμανικό Κατοχικό Δάνειο και μετά λένε ότι αυτό που ζητάνε είναι ηθική ικανοποίηση, ενώ ζητιανεύουν λεφτά.

Η αδυναμία του Καθεστωτικού Κράτους να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του εντός και εκτός Ελλάδος είναι ένα «μικρο θέμα ροής ρευστού» (από την Επιστολή προς Μέρκελ). Η δε αδυναμία της κυβέρνησης να ανταποκριθεί στους τεχνικούς ελέγχους της Τρόικας (των «Θεσμών») περιγράφεται εκεί ως «μία ορισμένη θεσμική αδράνεια».

Λένε «ριζοσπαστικές, σαρωτικές μεταρρυθμίσεις» και εννοούν κατ' ουσίαν απλά και μόνο αύξηση φορολογικών εσόδων. Ακόμη και η διαφθορά μπαίνει στον λογαριασμό τους ως φοροδιαφυγή! Διαφωνούν μόνο για τον τρόπο επίτευξης του ιερού σκοπού. Για το «μείγμα» μέτρων!

Δεν ξέρουν ότι διαφθορά και φοροδιαφυγή είναι αποτελέσματα της δυσλειτουργίας του κακοστημένου συστήματος, δεν είναι αιτίες της δυσλειτουργίας του;

Δεν ξέρουν ότι ο Λαός «εθелоκακεί» (με την Ηροδότεια έννοια) γιατί αισθάνεται ότι το σύστημα δεν του ταιριάζει και το καθεστώς δεν τον εκφράζει;

Για ποιο πράγμα να συζητήσουμε;

Για έντιμο συμβιβασμό;

Δεν υπάρχει έντιμος συμβιβασμός της Ελλάδας με την Ευρωζώνη. Και αυτό γιατί δεν υπάρχει συμβιβασμός, ούτε έντιμος ούτε άτιμος. Η Ευρωζώνη έχει και θα έχει τους Κανόνες που

καθορίζονται από την φύση της: Νομισματική Ένωση Ανεξάρτητων και Κυρίαρχων Κρατών. Τους αναγκαίους Κανόνες αυτούς έχω εξηγήσει πολλές φορές. Ή σε συμφέρει και είσαι μέσα ή δεν σε συμφέρει και μένεις απέξω. Δεν χωρεί συμβιβασμός.

Τώρα να αποκτήσει η Ευρωζώνη τον τύπο κάποιου είδους ενιαίου κράτους είναι αδύνατον λόγω πολλαπλής εσωτερικής ασυμβατότητας και εξωτερικής προϊούσης παγκοσμιοποίησης.

Αλλά και να ήταν δυνατό (όπερ αδύνατον!), θα ήταν προδοσία να διαλυθεί η Ελλάδα σε τέτοια χοάνη για λόγους πολιτισμικούς, γεωπολιτικούς και χαρακτήρα Λαού.

Το Καθεστώς και τα ενεργούμενά του είναι βουτηγμένοι στο βούρκο του ψεύδους και της απάτης. Έχουν μάθει την απεχθή τεχνική να λένε την νύχτα μέρα. Το θέμα έχει καταντήσει σε θεωρητικό επίπεδο ζήτημα υπαρξιακής αναυθεντικότητας. Και σε πρακτικό πρόβλημα κοινών απατεώνων. Δέστε πως κοροϊδεύουν τον λαό, πριν και μετά τις εκλογές, πρώτα οι μπλε και μετά οι ροζ. Και δείτε πως πάνε να εξαπατήσουν τους ξένους, πάλι όλη η κουρελαρία.

Είναι απίστευτο το ξεδιάντροπο θράσος των ενεργουμένων της ολιγαρχίας.

Ζητιανιά – υποταγή – βερμπαλιστικός τσαμπουκάς.

Ιδού το τρίπτυχο της νέας πολιτικής εθνικής ανεξαρτησίας και υπερηφάνειας του Λαού.

Από την πλήρη και άθλια υποταγή «εξαιρούνται» μερικά ποσοστά ΦΠΑ σε τούτα ή εκείνα τα νησιά, ηλεκτρικό ρεύμα στους αναξιοπαθούντες και προστασία για τους αδύναμους να έχουν στέγη.

Ποιους κοροϊδεύουν;

Εν πάση περιπτώσει. Ο Πρωθυπουργός έστειλε επιστολή επαιτείας και απειλής στην Καγκελάριο. Και εκείνη τον κάλεσε να της εξηγήσει πώς ακριβώς βλέπει το πρόβλημα. Κι αυτός νόμισε ότι έπιασε το κόλπο του. Αλλά απλώς τον εξέθεσε. Εκτός και εντός της Ελλάδας.

III

Η Λογική του Εθνικού και του Κοινού Νομίσματος

Επί της ουσίας τώρα μετά την διαπόμπευση.

Εθνική ανεξαρτησία και κυριαρχία δεν υπάρχει χωρίς ισχύ. Η ισχύς μιας χώρας έχει τρεις βασικές διαστάσεις: στρατιωτική ή σκληρή· οικονομική ή μαλακή· πολιτισμική ή σοφή. Το σύνθετο άνυσμα αποτελεί τη δυναμική της ταυτότητας της χώρας.

Μια ισχυρή χώρα δεν σημαίνει ανεπικοινωνήτη χώρα. Οι σύστοιχες φαντασιώσεις καταδίωξης και απομονωτισμού εκφράζουν ακριβώς αδυναμία. Αντιθέτως η Δύναμη εξασφαλίζει τη δυνατότητα των σωστών σχέσεων για κάθε χώρα με κάθε χώρα στην ορθολογική τους ιεραρχία. Η αρχιτεκτονική των σχέσεων μιας χώρας με τις άλλες καθορίζεται από τη γεωπολιτική, πολιτισμική και οικονομική της ταυτότητα.

Το εθνικό νόμισμα είναι αναγκαίος όρος εθνικής ανεξαρτησίας και κυριαρχίας.

Το ποσόν, η αξία και το «ενοίκιο» (το επιτόκιο) του χρήματος σε μια οικονομία εξαρτάται από την ένταση, δομές και χαρακτήρες της πραγματικής οικονομικής δραστηριότητας.

Η παραγωγικότητα μιας οικονομίας εξαρτάται από τη γενικευμένη ισορροπία μεταξύ χρηματοπιστωτικής και πραγματικής οικονομίας, γιατί αυτή η ευσταθής ισορροπία εξασφαλίζει την ορθολογική κατανομή ρόλων και πόρων μέσα στο σύστημα.

Η ανταγωνιστικότητα της οικονομίας εξάλλου, εξαρτάται από την αποκατάσταση ευσταθούς ισορροπίας στις σχέσεις της προς τις άλλες. Και αυτή προϋποθέτει ελεύθερη διακύμανση των ισοτιμιών ανεξάρτητων νομισμάτων. Έτσι διορθώνονται αποσταθεροποιητικές ροπές των τρεχουσών συναλλαγών στο διεθνές σύστημα.

Για παράδειγμα: τάση μονομερούς αύξησης της ροής εξαγωγών από τη χώρα Α προς την Β αντισταθμίζεται αυτόματα, σε περίπτωση νομισματικής ανεξαρτησίας, από αντίθετη τάση αύξησης της ισοτιμίας υπέρ της εξαγωγικότερης χώρας Α, και τούτο μειώνει τη ροή των εισαγωγών στη Β. Παράδειγμα δηλαδή ευσταθούς ισορροπίας.

Αντιθέτως, αν οι δύο χώρες έχουν το ίδιο νόμισμα και κοινή νομισματική πολιτική (π.χ. την ίδια Κεντρική Τράπεζα), τότε η υποθεθείσα ροπή υπερβολικής αύξησης της εξαγωγικής ροής από την Α στη Β, θα τείνει να επιταθεί ακόμη περισσότερο, γιατί η Β δεν χρειάζεται να αγοράσει το νόμισμα της Α για να πληρώσει τις εισαγωγές της, αφού το νόμισμα είναι κοινό και η χρηματοδότηση για την αγορά των αυξανόμενων εισαγωγών μπορεί να εξασφαλισθεί κατ' αρχάς και για ένα σχετικά σύντομο διάστημα με τη δυνατότητα φθηνού δανεισμού με επιτόκια που πλησιάζουν αυτά της υψηλά παραγωγικής χώρας Α.

Είναι προφανές, κατά τη μαθηματική αναγκαιότητα των οικονομικών νόμων, ότι η παραγωγικότητα και ανταγωνιστικότητα, η οικονομική ισχύς και ευημερία μιας χώρας εξαρτάται από την ύπαρξη ιδίου νομίσματος, με σταθερή αξία στο εσωτερικό και ελεύθερα κυμαινόμενη ισοτιμία στο εξωτερικό. Ακόμη και η έλλογη και έμμετρη άσκηση ιδιαίτερης νομισματικής πολιτικής, όταν αυτό είναι απολύτως αναγκαίο, προϋποθέτει την ισχύ οικείου νομίσματος.

Και αυτή η θεωρητική ανάλυση βρίσκει την πλήρη εμπειρική τεκμηρίωση στην ιστορία.

Άρα: χωρίς δικό της νόμισμα η εθνική ανεξαρτησία και κυριαρχία μιας χώρας είναι φαντασίωση. Η ευημερία άπιαστο όνειρο.

Και αντιστρόφως: Αν μια ασθενής χώρα εισέλθει σε μια ακατάλληλη Νομισματική Ένωση τότε η πορεία των εξελίξεων προδιαγράφεται αναγκαία ως εξής:

Α/ Πρώτη φάση: Εορταστική ατμόσφαιρα. Εύκολο και φθηνό χρήμα προκαλεί τεχνητή άνοδο του γενικού επιπέδου.

Β/ Δεύτερη φάση: Φούσκωμα. Κατακόρυφη αύξηση δανεισμού. Φούσκες. Αθέμιτος ανταγωνισμός ανικανότητας προς ικανότητα. Αεριτζήδες. Ανορθολογική κατανομή ρόλων και πόρων. Δημοσιονομικός εκτροχιασμός.

Γ/ Τρίτη φάση: Ξεφούσκωμα και κατάρρευση. Παραγωγική αποδόμηση. Ανταγωνιστικός εκμηδενισμός. Αδυναμία εξυπηρέτησης δημόσιου και ιδιωτικού δανεισμού. Αποσάθρωση του τραπεζικού συστήματος.

Η προφανής λύση για την κρίση της χώρας μετά την τρίτη φάση είναι **(α)** η έξοδος από τη Νομισματική Ένωση και η απόκτηση οικείου νομίσματος, το οποίο **(β)** να υποτιμηθεί γενναία ευθύς, με **(γ)** ταυτόχρονη

χρεωκοπία του μεγαλύτερου τμήματος του δανειστικού βάρους της χώρας.

Έτσι θα πάρουν το καλό, και χρήσιμο για την υγεία του ελεύθερου συστήματος, μάθημά τους κράτη και χρηματοπιστωτικά συστήματα που επενδύουν σε τέτοιους οικονομικούς παραλογισμούς κοινού νομίσματος διαφορετικών οικονομικών συμπεριφορών για θολούς πολιτικούς σκοπούς στην ιστορία.

Βεβαίως αυτό το τριπλό πακέτο άμεσων μέτρων δεν αρκεί για να ορθοποδήσει η χώρα. **Αλλά αποτελεί την αναγκαία, όχι όμως και την ικανή συνθήκη τέτοιας διόρθωσης.**

Χρειάζεται ουσιαδώς να συμπληρωθεί εν συνεχεία από **(1)** αυστηρή νομισματική σταθερότητα, **(2)** υγιή δημοσιονομικά, **(3)** ισχνή φορολογική πολιτική και **(4)** απελευθέρωση της δημιουργικότητας της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, με σαρωτικές δομικές μεταρρυθμίσεις.

Αυτή η προφανής λύση (α-γ, 1-4) του προβλήματος της χώρας άπαξ και διέπραξε τον παραλογισμό της ένταξής της σε νομισματική ένωση (ιδίως με ισχυρές οικονομικά χώρες ούσα αδύναμη και παθογενής) είναι και η μόνη ρεαλιστική λύση.

Το να προσπαθήσει να κάνει τη δεύτερη ομάδα των μέτρων (1-4) χωρίς την πρώτη (α-γ) είναι πρωτάκουστη ανωμαλία. Και αυτή η ανωμαλία εξελίσσεται ως εξής:

Τέταρτη φάση: Παραμονή στο κοινό νόμισμα. Εσωτερική υποτίμηση. Δημοσιονομικά επιβαλλόμενη πειθαρχία. Λιτότητα.

Αυτό σημαίνει αναγκαστικά, ύφεση, καταστροφή του παραγωγικού ιστού και κοινωνική υποβάθμιση.

Ακόμη και εάν μπορούσαν να συντελεσθούν οι απαραίτητες δομικές μεταρρυθμίσεις, να δημιουργηθεί βιώσιμη πρακτική δημοσιονομικού πλεονάσματος και να αναληφθεί σοβαρή ανασυγκρότηση της δημόσιας διοίκησης, μέσα σε ένα τέτοιο πλαίσιο όπου

έχεις όλα τα αρνητικά της αναγκαίας σκληρής προσαρμογής χωρίς καμιά καθοριστική βαρύνουσα ελαφρυντική και διευκολυντική παράμετρο, όπως είναι η ανάκτηση οικείου νομίσματος, η υποτίμηση και η χρεωκοπία, ακόμη και σε αυτήν την αδύνατη υπόθεση (*ad impossibile*), η επανέναρξη λειτουργίας της οικονομικής μηχανής θα ήταν ριζικότατα επισφαλής για τον λόγο ότι θα έλειπε η ψυχική και πνευματική δυναμική που δημιουργείται από την απόσχιση ενός τρομερού βάρους. Το γεγονός αυτό μπορεί να το επιβεβαιώσει ο καθένας και από την προσωπική του εμπειρία, π.χ. σε περιπτώσεις τελμάτωσης σχέσεων. **Το να προσπαθήσεις να κάνεις επανεκκίνηση μέσα στην ίδια βουρλωμένη σχέση είναι νοσηρό και φθαρτικό.**

Η σωτήρια δυναμική δημιουργείται στην κατάσταση της άτυχης χώρας που άφρονα μπήκε σε λάθος club αν ξεκινήσουμε με την τριπλή **Σεισάχθεια** (α-γ) που προανέφερα. Και μόνη η αποτίναξη ενός βάρους που εμποδίζει την ελεύθερη δράση είναι αφ' εαυτής μέγιστη κινητήρια δυναμική που σπεύδει και σπρώχνει προς την αποκατάσταση των εσωτερικών κατανομών αυτοδιευθέτησης οι οποίοι συνέχουν ένα σύστημα κατά τον κανόνα της φυσικότητας και συνεπώς της βέλτιστης λειτουργικότητας και μέγιστης απόδοσης. **Τα πάντα είναι πολλαπλασιαστικά ευχερέστερα μετά την απελευθέρωση από τα βαρίδια.**

Με έναν λόγο, δεν έχει νόημα να κάνεις εσωτερική υποτίμηση σε μια χώρα όταν χρειάζεται εξωτερική υποτίμηση.

Προς τι ο φονταμενταλισμός παραμονής στη Νομισματική Ένωση όταν αυτή είναι επαχθής για την οικονομία της συγκεκριμένης χώρας; Πολύ περισσότερο όταν ο οικονομικός παραλογισμός συνοδεύεται από πολιτισμικό και γεωπολιτικό παραλογισμό. Όπως για τη χώρα μας είναι ηλίου φαεινότερο, Απολλώνεια καθαρό.

A) Η Ελλάδα μπήκε στην Ευρωζώνη από ένα οικονομικό, πολιτισμικό, γεωπολιτικό και ιστορικό λάθος.

B) Η Ελλάδα χρεωκόπησε *de facto* (δεν έβρισκε χρηματοδότηση της ανισορροπίας της - μεταξύ χρηματοπιστωτικών μέσων και πραγματικού οικονομικού αποτελέσματος - στις αγορές και από χώρες, πλην του πολιτικού εξαμβλώματος της Ευρωζωνικής Ευρωπαϊκής Ένωσης) διότι η υιοθέτηση του Ευρώ επέτεινε εκθετικά τα αποτελέσματα των μόνιμων στρεβλώσεων, δυσλειτουργιών και παθογενειών του ΝεοΕλληνικού Κράτους όπως το έχω αναλύσει.

Γ) Η Ελλάδα παραμένει, μετά την έκρηξη της τερματικής κρίσης, στην Ευρωζώνη για λόγους φονταμενταλιστικής ιδεοληψίας. Πρόκειται για τη νεοθρησκευτική ψευδοπίστη στον Ευρωπαϊσμό.

Φυσικά πίσω από αυτούς τους παραλογισμούς κρύβεται το άνομο συμφέρον της ανίκανης ολιγαρχίας που μόνο έτσι μπορεί να επιβιώσει όπως έχω αναπτύξει πολλαπλά.

Το Καθεστώς της Χώρας παίζει Ευρωπαϊκά προβλήματα εις βάρος της χώρας με σκοπό τη συντήρησή του ως παράσιτο του Λαού και εις προδοσία του Ελληνισμού. Και οι Κυβερνήσεις των αχυρανθρώπων του είναι εγκάθετες από όλη την πολύχρωμη πολιτική κουρελού.

Η έξοδος της Ελλάδας από το Ευρώ είναι η μόνη οδός σωτηρίας και αναγέννησης της χώρας. Φυσικά αν συνοδευτεί από τη δεύτερη ομάδα διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων που ανέφερα και από αποκατάσταση της πολιτισμικής και γεωπολιτικής ταυτότητας της χώρας.

Η έξοδος της Ελλάδας από το Ευρώ και η δημιουργική ανασυγκρότηση της Χώρας είναι ταυτόχρονα και συμφέρον της σωστής Ευρώπης, δηλαδή των Ευρωπαϊκών χωρών. Της Γερμανίας πρώτα απ' όλα και των κρατών που μπορούν να ανταποκριθούν στους σκληρούς κανόνες που επιτρέπουν στη Γερμανική μηχανή υψηλή

ανταγωνιστικότητα στον παγκόσμιο καταμερισμό οικονομικής ισχύος. Αλλά και της Γαλλίας, γιατί θα την αναγκάσει να δει καθαρότερα την πραγματικότητα και να συμπεριφερθεί ανάλογα. Οι μόνοι που θα χάσουν ουσιαστικά θα είναι η γραφειοκρατία των Βρυξελλών – Στρασβούργου, και τα υπερεκτεθειμένα στις φούσκες του άχρηστου-χρήματος χρηματοπιστωτικά ιδρύματα.

Η δημοσιονομική πειθαρχία, ο περιορισμός του χρέους, η εσωτερική απελευθέρωση με διαρθρωτικές τομές, η σαφέστερη οριοθέτηση του Δημοσίου, η λιτότητα με την έννοια της ορθολογικής αυτοδιευθέτησης μεταξύ κατανάλωσης – αποταμίευσης – επένδυσης, η κατ' αρχήν γενική άρνηση «σωτηρίας» μιας χώρας σε περίπτωση πολιτικής της κακοδιαχείρισης – αυτά είναι αναγκαία συστατικά της ιδέας μιας Νομισματικής Ένωσης ανεξάρτητων και κυρίαρχων Κρατών, δεν είναι μια ιδιοτροπία της Γερμανίας ή μιας Γερμανικής Διακυβέρνησης. Χωρίς αυτά θα είχαμε Ένωση Μεταφοράς πόρων, όχι Νομισματική Ένωση – πράγμα αδύνατο χωρίς την ύπαρξη κάποιας μορφής ενιαίου κράτους.

Τα Αβρακαδάβρα που λέγονται για τις «ανυπολόγιστες» επιπτώσεις από την έξοδο της Χώρας από την Ευρωζώνη είναι παράκρουση μυαλών τεθραμμένων στα ανήλιαγα λημέρια της τεχνητότητας. Ή είναι απλά προπαγανδιστικά δόκανα πληρωμένων ενεργούμενων με γνώσεις τάχα οικονομικής και γεωπολιτικής πραγματικότητας.

Κανένας επιπλέον γεωπολιτικός κίνδυνος. Η Ελλάδα εκτός Ευρώ μπορεί να παραμείνει υπό όρους στην Ευρωπαϊκή Ένωση, και σίγουρα θα είναι μέλος του NATO. Θα κινηθεί στην αναγκαία λογική του γεωπολιτικού μας χώρου. Πολιτισμικά θα επικεντρωθεί πάλι στο μείζον ζητούμενο: την ίδρυση Κράτους ταιριαστού στον χαρακτήρα και συμπεριφορά του Έλληνα σε αगाστή αρμονία των δυο πυλώνων της

χώρας, της Ψυχής του Λαού και την Κλασσική Αρχαιότητα. Με τη Ρωσία και Κίνα θα αναπτύξει πολύ καλύτερες από τώρα σχέσεις, χωρίς αυτό να αποτελεί γεωστρατηγικό κίνδυνο για το περιφερειακό πεδίο. Οι δυο αυτές χώρες δεν μπορούν, και να ήθελαν, να υπεισέλθουν άμετρα στην αρχιτεκτονική ισχύος του χώρου μας. Η κινδυνολογία επ' αυτού είναι εκ του πονηρού. Αντιθέτως στενότερος θα είναι ο συντονισμός προς το παγκόσμιο πεδίο και το Ηγεμονικό του Κέντρο, τις ΗΠΑ.

Άρα: η σωτηρία της χώρας και του Λαού ξεκινάει από την συντεταγμένη έξοδο της χώρας από το Ευρώ και την υιοθέτηση εθνικού νομίσματος.

Τα άλλα είναι απλή ή σύνθετη κοροϊδία.

Και καλά οι αρλεκίνοι του εγχώριου κατεστημένου της φαυλοκρατίας και ηγετικής αναξιοκρατίας. Το γιατί οι Ευρωπαίοι σοβαρών χωρών μπαίνουν σε αυτή την καταγέλαστη διαδικασία ολονύκτιων συνεδριάσεων και παρατεταμένων συζητήσεων με το πενιχρό αποτέλεσμα (ώδινεν όρος και έτεκεν μυν!) είναι εύκολα εξηγήσιμο: το όνομα αυτής της γελοίας συνήθειας είναι παρακμή και προϊούσα εξασθένηση στον παγκόσμιο καταμερισμό. Οι του Καθεστώτος εδώ το βαφτίζουν το φαινόμενο κουλτούρα ειρηνικού διαλόγου. Τους βολεύει: έτσι δείχνεις πως κάτι σοβαρό κάνεις χωρίς να κάνεις τίποτα το σημαντικό. Αυτήν την σήψη έχουν εμπεδώσει και στην χώρα μας. Ότι τίποτα το ριζικό δεν μπορεί να γίνει.

Το δε πράγμα στην Ευρώπη θα χειροτερεύει μέχρι της τελικής και πιθανώτατα απρόβλεπτης και αιφνίδιας ρήξης.

Σε μας δε θα γελάσουμε καλά.

Τὸ δ' εὖ νικάτω.

26 Μαρτίου 2015